

Sanoja viimeiselle matkalle

1. Rakkaudella muistaen
2. Kiitollisuudella muistaen
3. Kaipauksella muistaen
4. Sanomattomasti kaivaten
5. Kiittäen ja kaivaten
6. Kiitollisuudella ja kaipauksella
7. Sydämestäni kaivaten
8. Suurella rakkaudella
9. Syvästi kaivaten
10. Isän/äidin iäisyysmatkaa siunaten
11. Muistoasi siunaten
12. Muistosi säilyy aina
13. Uskollista elämäntoveria kaikesta kiittäen
14. Rakkaan Äidin muistoa siunaten
15. Jäähvyäistervehdys rakkaalle, hyvälle Isälle
16. Suurella rakkaudella
17. Kaikesta Äitiä kiittäen
1. Rakkaudella muistaen
2. Kiitollisuudella muistaen

3. Kaipauksella muistaen
4. Sanomattomasti kaivaten
5. Kiittäen ja kaivaten
6. Kiitollisuudella ja kaipauksella
7. Sydämestäni kaivaten
8. Suurella rakkaudella
9. Syvästi kaivaten
10. Isän/äidin iäisyysmatkaa siunaten
11. Muistoasi siunaten
12. Muistosi säilyy aina
13. Uskollista elämäntoveria kaikesta kiittäen
14. Rakkaan Äidin muistoa siunaten
15. Jäähväistervehdys rakkaalle, hyvälle Isälle
16. Suurella rakkaudel
17. Kaikesta Äitiä kiittäenla
18. Valoisaa muistoasi siunaten
19. Rakkaalle Äidille/Isälle
20. Lepää rauhassa
21. Äiti, sinua aina kaipaamme
22. Jälleennäkemisen toivossa
23. Jäähväiset hyvälle naapurille
24. Viimeinen tervehdys
25. Muistoa kunnioittaen
26. Ystävyydestäsi kiittäen
27. Hyvälle naapurille

28. Taivahan Isä, lohduta meitä
29. Ihminen kuolee, muisto elää
30. Kuolema ei voi meitä toisistaan erottaa
31. Herran tahto on aina parhain
32. Tapahtukoon Herra sinun tahtosi
33. Rakkaimmatkin siteet katkeavat kerran
34. Lepää Herrasi huomassa
35. Herra, sinuun minä turvaan
36. Nukuit pois – muistot elää
37. Oi Herra, luoksein jää, jo ilta on
38. Herra, opeta meitä tahtoosi tyytymään
39. Hän antaa levon rakkailleen
40. Me kaikki tapaamme jälleen
41. Isä, anna meille voimaa tyytymään Sinun tahtoosi
42. Jumala on rakkaus
43. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Joh. 14:2
44. Sydämellinen osanottomme
45. Osanotto syvään suruunne
46. Surussanne mukana
47. Osaaottavat surunvalittelut
48. Lämmin osanottomme
49. Herra teitä lohduttakoon
50. Lepoa ja rauhaa poisnukkuneelle.
51. Rakkaus ei koskaan häviä

52. Minä olen teidän lohduttajanne, sanoo Herra. Jes 51:12

53. Herran tie on parhain tie,
Herran polku kotiin vie

54. Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.

55. Jeesus sanoi: Ei yksikään, joka elää
ja uskoo minuun, ikinä kuole.

56. Onnellinen hän, joka päänsä painaa
iankaikkisen Isän syliin.

57. Päivät kirkkaat, päivät kyyneliset,
siunaa Herra.

58. Nuku tuoksuun kukkien,
nuku lauluun lintujen,
nuku nuoruusunelmiin,
nuku kevättoiveisiin.

59. Siunaa Herra, unta rakkaamme.

60. Menit pois, vaikka emme antaneet ois.

61. Jumala sinuun minä turvaan.

62. Tuntemattomat ovat Herran tiet.

63. Kun aika päättyy, alkaa ikuisuus.

64. Ei pauhina myrskyisen maailman
nyt häiritse unesi rauhaa.

65. Kaikki loppuu aikanaan
armonsa ei milloinkaan.

66. Loppui kilvoitukses, vaivas,
alkoi autuus, aukes taivas.

67. Maine murhe lyhyt on
taivaan riemu loputon.

68. Sua kohti Herrani,
Sua kohti ain.

69. Iltaan ehti kevään päivä,
jälkeen jäi vain surun häivä.

70. Sulle aukes autuaitten saari,
meille muistojen jäi kaunis kaari.

71. Siunattu olkoon tiesi,
siunattu matkasi viimeinen.

72. Jumala on pyyhkivä kaikki kyneleet
heidän silmistään, eikä kuolemaa
ole enää oleva.

73. Ota sielu puhdas luoksesi.

74. Sä toivo, turva, lohdutus,
suo meille armos siunaus.

75. Autuaita ovat puhdassydämiset,
sillä he saavat nähdä Jumalan.

76. Hän levätköön nyt rauhassa
Herransa hyvässä huomassa.

77. Oi, Herra suo,
et uni suurin rauhan tuo.

78. Ota, Herra, huomaas meitä
Jääviä ja lähteneitä.

79. Kiitos ja siunaus hiljainen myötä
matkalle, jossa ei tuskaa ei yötä.

80. Elon tuskat häipyi usvan taa,
nukut iäisyyden unta rauhaisaa.

81. Luota apuun Herran
ja turvaa Jumalaan,
tie haudan päätty kerran
ikuiseen kunniaan.

82. Pohjaan sydäntemme
kätkemme kyneleemme,
ikävän ainaisen.

83. Rauhan maa kangastaa,
siellä tapaamme kerran.

84. Kaikesta, oi Herra, sulle

annan ikikiitoksen.

85. Ihminen ruohoa vaan
tuulella lentävä lehti
kuihtuva kuolemaan.

86. Murtuu elon siteet,
kaikki häviää,
muiston kauniit kiteet
vain pysyviksi jää.

87. Siellä, missä nyt olet,
kukkii kaunein maa.
Siellä tuuli lempein puhaltaa.

88. Kaikk' on niin hiljaa mun ympärilläin,
kaikk' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret mun aukevat sydämessäin
ja tuoksuvat rauhaa syvää. Eino Leino

89. On mulla koti toinen
ja kaikki hyvin,
miks' rakkaat ootte
silmin kyyneltyvin?

90. Nousussa päivän
laulussa sinisen linnun,
siellä on matkamme määrä.

91. Jumala on minun sydämeni kallio
ja minun osani iankaikkisesti
Ps. 73:26

92. Minun aikani on sinun kädessäsi, Herra

93. Päivä kun nousee, niin sammuvi tähti.
Ei se ijäks' sammuu, ken elämästä lähti.
Nukkuos tähti helmassa päivän.

94. Pysähtyi sydämes pursi
rauhan vienoille vesille,
armon auringon sylihin.

95. Se, mikä meiss' on suurta, voimakasta,
jok aina kestää, se on Jumalasta.

96. Rauhan suureen sunnuntaihin
sulle kutsukellot soi.

97. Nuku unta rauhaisaa.

98. Autuas, ken sydämensä
Antaa Herran kätehen.

99. Varjosta lähdit varjottomuuteen,
Siunaamme matkaasi elämään uuteen.

100. Jumala on rakkaus.
Hän johdattaa uupuneen
virvoittaville lähteille.

101. Muut muistot kerran kalpenee,
ne himmenee, ne halpenee.
Sun muistosi aina elää.

102. Yksi vain on pysyvää:
Muisto, työ mi jälkees jää.

103. Jää hyvästi.
Luona Herran kerran
toisemme tapaamme.

104. Et ole ikiunessa, et ole poissa,
olet tuhat tuulta puistikoissa,
olet valon välke aallokossa,
olet timantti hankien loistossa.
Et jättänyt meitä, et ole vaiti,
olet lintujen laulu taivaalla,
olet kuiskaus viljapellolla,
olet henkäys rakkaasi poskella.

105. Tuonen viita, rauhan viita,
kaukana on vaino, riita,
kaukana kavala maailma.

106. On vain hiljaisuutta
ja sanaton suru.

107. Kuolema ei ole elämän loppu,
vaan uuden ja paremman alku.

108. Täällä pohjantähden alla
on nyt kotomaamme,
mutta tähtein tuolla puolen
toisen kodon saamme.
On lepo jossakin,

särkymätön syvä rauha.

109. On maa,
johon kaikki polut katoaa,
on rauhan maa.

110. Niin kuin muuttolintusen tie
taivasta kohti kulku vie.

111. Sun haltuus rakas Isäni,
mä aina annan itseni.
Mun sieluni ja ruumiini,
sä Herra ota suojaasi.

112. Minä olen ylösousemus ja elämä;
Joka uskoo minuun,
elää, vaikka olisi kuollut.

113. On aika silmät sulkea
ja lepoon painaa pää.
Herran käsi siunaava,
sun otsallesi jää.

114. Hetket ovat kuin laivat,
ne lähtevät armottomasti aikanaan.
Meidän on oltava kuin satama,
tyynesti kaivaten.

115. Tie valmis on,
ja päässä sen
vastaus löytyy ikuinen.

116. Nuku unta nyt tyyntä ja lempeää,
lepää Jumalan kämmenellä.

117. Näin aukeaa portti viimeinen
valoon ja lauluun lintujen.
Kuin kynttilä on elämämme tää,
vain pieni tuuli joskus
voi liekin sammuttaa...

118. Jumala ei koskaan sulje ovea
aukaisematta toista.

119. Jumalan kämmenellä ei pelkää ihminen.
Jumalan kämmenellä ei kukaan ole turvaton.
Lepää rauhassa,
tuulen kehdossa,

tuoksussa kesäisen maan.

120. Näe, oi ihminen, ylitse rajan,
aavista autuus vaeltajan.

121. Purjehdus on päättynyt.
Meri huokaa rantakiviin.
Veden yllä linnun lento aamuurinkoon.
On muuton aika.

122. Vierellensä kulkemaan
sai hän oppaan parhaan,
Herra kantaa hellin käsin
hänet taivaan tarhaan.

123. Olen polkuni päässä, tuhansista erään -
ja niitä täynnä on maa.
On viileä ilta, eräs päivä on mennyt,
on painunut metsien taa. Aila Meriluoto

124. Nyt olen vapaa ja mukana tuulen,
saan kulkea rajoilla ajattomuuden.
Olen kimallus tähden, olen pilven lento,
olen kasteisen aamun pisara hento.
En ole poissa, vaan luoksenne saavun
mukana jokaisen nousevan aamun,
ja jokaisen tummuvan illan myötä,
toivotan teille hyvää yötä.

125. Kaikki elon siteet
kerran katkeaa,
muistojen kauniit kiteet
ainiaaksi jää.

126. Herra, kädelläsi uneen painat pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.

127. Muistoista aika rakentaa
lohdutuksen.

128. Niin hiljaa enkeli kulkua johti,

elon virran valkeita rantoja kohti.

129. Nyt nukut ikiunta,
rauhallista, tuskatonta.

130. Hetket hiljaiset jälkeesi jäivät
kullaten muistojen kirkkaimmat päivät.

131. Kauniit muistot eivät koskaan kuole,
eivätkä milloinkaan jätä yksin.

132. Ei mikään virta ole niin nopea
kuin elämä.
On ilta,
kun ehtii joen ylitse.

133. Jää kaunis maa, elo täällä jää,
tien yllä tähtönen hohtaa.
Ei kuolo voi olla matkan pää,
sen portti ikuiseen johtaa.

134. Sydämessä soi
laulu hiljainen ja sanaton.
Metsä hiljaa huminoi
kiire poissa on.

135. Hän, joka antaa surun
antaa myös lohdutuksen.

136. Surun kyynelten
lävitse loistavat
onnellisten muistojen
kultaiset säteet.

137. Tuli eteen hiljaisuus
ja kauniit tynnet veet,
vain valo ääretön
ja rauhan autereet.

138. On lempeä levon maa,
unen kaarisilta sinne johdattaa.
Niin turvaisaa on,
Herra,
Sun rauhaas nukahtaa.

139. Ihminen on kuin
tuulen henkäys
hänen päivänsä
kuin pakeneva varjo. Ps. 144:4

140. Elämää eivät ole päivät,
jotka ovat menneet,
vaan hetket,
jotka muistetaan.

141. Se, mikä täältä on,
tänne jää,
vain muisto helmenä kimmeltää.

142. Tiedän että silmäs' mua
seuraa vaikk' en näkis' sua
Olet aina luonani,
- kiitos Isä, rakkaani.

143. Kaiken yllä hellyys värjääpi,
Herra itse rannat himmentääpi,
sulaa kaukainen ja läheinen,
kaiken saa vain lainaks' ihminen.

144. Kuin ehtymätön virran juoksu,
kuin tuntematon tuulen tie,
kuin kesäyössä kielon tuoksu,
se tuokionsa tuo ja vie.

145. Nyt vieläkin kalleintas' annat meille,
pyhät muistot valoksi elämän teille.

146. Elämässä oli työtä,
sydämessä hyvyttä,
lepää rauhassa.

147. Eräänä yönä näin unta, että kuljin merenrannalla
Herran kanssa. Taivaalla välkähteli kuvia elämästäni.
Huomasin, että niissä kaikissa oli jalanjälkiä
hiekkassa. Joskus jälkiä oli kahdet joskus vain yhdet.
Elämäni vaikeissa kohdissa näin vain yhdet
jalanjäljet, ja sanoin: ” Herra, sinä lupasit kulkea
Aina kanssani. Mikset sinä ollut rinnallani, kun
tarvitsin sinua kipeimmin?”
Herra vastasi: ”Niissä kohdissa, joissa olet nähnyt vain
yhdet jalanjäljet, lapseni, minä kannoin sinua.”

148. Uinui uupunut eloon toiseen
kohtas ihanan rauhan maan.

149. Surun portit ovat avoinna aina,
ovet onneen vain kiitävän hetken.

150. Minun päiväni olivat määrätyt
ja kirjoitetut sinun kirjaasi
ennen kuin ainoakaan niistä oli tullut.

151. Levoton on virta ja vierivä laine,
meri yksin ja meri ihanainen.
Nuku virta helmassa meren. Eino Leino

152. Kuoleman välttämättömyyttä
älä pelkää,
muista edellä eläneitä ja jälkeesi tulevia. Jeesus Siirak

153. Pientä on kaikki tää,
pieniä laulus ja vaivas,
suuri on määränpää,
suuri on meri ja taivas

154. Niin lempeänä leviää hiljaisuus,
niin säteilevänä taivaan avaruus.

155. Lämmössä armon auringon
jo linnut visertää,
vaan sitten suvi aina on,
kun matka taakse jää.

Lapselle

156. Jeesus, ystävä lapsien
ota syliisi pienoinen.

157. Ei ollut lapsemme tänne luotu
maailman virtojen vietäviin,
vain taivaan lainaksi meille suotu
ja siksi muuttikin taivaisiin.

158. Rakas lapsemme pienoinen,
nuku suojassa taivaan enkelien.
Enkelit uneen sinut tuudittaa,
enkelit meitäkin lohduttaa.
Me tiedämme, et ole siellä yksin.
Kuljet sielläkin, lapsemme, käsityksin.

159. Ota syliisi, Isä Taivainen,
ota lapsemme ainokainen.
Ole hänelle hyvä ja hellä,
pidä povella lämpöisellä.

160. Niin lähdit enkeli kultainen,

luo taivaan omien enkelten.
Ota syliisi, Isä taivainen,
nyt lapsemme pienoinen.

161. Sun kuvasi, lapseni kultainen,
mä kätken pohjahan sydämen,
elon polkuja täällä kulkeissain
sua muistelen siunaten, rakastain.

162. Lahja taivahasta olit meille

163. Maan korvessa kulkevi lapsosen tie,
hänt' ihana enkeli kotihin vie.

164. Kiitos yhteisistä päivistä lapsuuden,
kiitos vuosista jälkeen sen.
Sua kaipaen aina , veli kultainen.

165. Olit niin kuin tähden lento,
lapsukainen, pieni hento.
Valon loit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

166. Pois kulki kultainen elämä.
Äidin ilo, Isän toivo,
Isoäidin silmäterä.

167. Vaikene sydän, kuuntele hiljaa
on kuolema niittänyt kalleinta viljaa.

168. Sinne toivon siivillä
jo sydän pieni lennä!
Siellä kun on kotomaani,
sinne tahdon mennä.

169. Kevyt , autuas, pieni aivan,
enkeli viaton,
joka jälkeen leikkinsä vaivan
nukkunut on.

170. Tuonen lehto, öinen lehto!
Siell' on hieno hietakehto,
sinnepä lapseni saatan.

171. Levolle laske Luojani,
armias ole suojani.

172. Jätti jäljen ihanan,

kaaren kauniin, loistavan,
lensi syliin Jumalan.

173. Katkesi pienen
linnun lento,
sävel jäi -
ja se heläjää.

174. Nyt tallella on lapsi luona Herran.

175. Ei Herra jätä lastaan milloinkaan.

176. Niin lähdit, enkeli kultainen,
luo taivaan omien enkelten.

177. Helmassa hellän paimenen
hyvä on olla lapsosen.

178. Niin kuin Isä siunaa lastaan,
syliis ota hänet vastaan.

179. Hän oli meille laina taivaasta,
hän kotiin oikeaan on mennyt vasta.

180. Sä olit lapsi valon kartanoiden
ja täällä vieras vaan.

181. Hyvä paimen johdattaa
pienää, pienää karitsaa
kantaa kunnes laskee sen
helmaan Isän taivaisen.

182. Sä olit äidin armas
ja isän kukkanen
sä olit Herran lahja
täällä ajan lyhyen.

183. Isä Taivaan, katso lastas,
joka palasi luoksesi.

184. Helmassa hellän paimenen
hyvä on olla lapsosen.

185. Nyt multaan kätkemme armaamme
hänet hetkeksi, Herra, meille soit.

186. Ken voi karttaa kuolon teitä,
ken voi estää kyneleitä.
Tuoni tempaa rakkaimmankin,

riistää kaikkein kalleimmankin.

187. Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden,
tuhat muistoa kultaakin kalliimpaa.

Äidille, isälle, isovanhemmille

188. Muun korvas aika, minkä vei,
sydäntä äidin konsaan ei.

189. Olit aina niin hyvä ja herttainen,
siks muistamme sua kaivaten.

190. Hän sinne eellä lähti,
mua siellä odottaa,
on hellä johtotähti
läheimmäs Jumalaa.

191. Kaipaa tuttu polku
rakkaan jalan astuntaa,
tuuli kotipuissa nyyhkii, valittaa.

192. Itsesi uhrasit, kaikkesi annoit,
hellien meitä vaalit ja kannoit.

193. Sydän lämmin ei syki enää,
vaan muistosi kaunis iäti elää.

194. Nuku äiti unta rauhaisaa.

195. Suo anteeksi, Isä
kyneleet nää,
ne rakkautta on
ja ikävää.

196. Me muistamme äitiä siunaten,
elit kaikkesi antaen, uhraten,
unes olkoon kaunista pyhää.

197. Olit äiti niin hyvä ja herttainen,
oli sydämes' jalo kuin kulta,
palkitkoon Isämme taivainen,
mitä saaneet oommekaan sulta.

198. Oi, Herra, palkitse äidin vaivat,
niin paljon aikaan nuo kädet saivat,
vain vähän vaadit,

mutt' paljon annoit,
luo Luojan murheesi
hiljaa kannoit.

199. Heittäkää hiljaa arkulle multaa,
siellä on mummu, siellä on kultaa.

200. Jäi ahkera työsi muistoksi meille
hyvän sydämes ohjeet elämän teille.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt vaan kaikkesi annoit.

201. On kotipiha tyhjä ja hiljainen
ei kuulu askelees poluilta sen.
Sinä aina autoit ja ahersit
ja paljosta huolta kannoit.
Suo kiitämme äitimme kaikesta
ja siunaamme muistoas kaunista.

202. Sä, Herra palkitse äidin vaivat!
Sun taimes hoitoa hältä saivat.
Sun suuren lempesi kirkkaudesta
näen sätehen äitini katsehesta.
Siks' tuntuu päivä kuin maillaan ois'
tään silmän loiste kun sammui pois.

203. Kera syksyn lehtien,
lähdit Isä kultainen.

204. Vaipui käsi vakaa, ahkeroiva,
uneen uupui isän rakkaan pää.

205. On isän neuvot loppuneet,
hän hiljaa nukkui pois.
Näin emme olis' tahtoneet,
on meiltä paljon pois.

206. On kuin aurinko laskenut ois',
Isän silmä kun hiljaa sammui pois.

207. Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin muistathan lapsias' päällä maan.
Teit eestämme, isä, niin paljon työtä,
siitä sinulle kiitos – ja hyvää yötä.

208. Soita tuuli, kerro ikävämme,
uni kaunis anna mummollemme.

209. Kun vanhuus saapui

ja voimat uupui
ja kaipuu kaikesta hälveni.
Sen näki korkein
käteesi tarttui,
vei kotiin äitini väsyneen.

210. Soi kirkonkellot hiljaa
yli talvisen kirkkomaan,
sinne saatamme mammamme rakkaan
papan vierelle nukkumaan.

211. Vaiti seisoo pihapuut
ikävöivät kukkamaat
kaipaa tuttu pihapolku
rakkaan jalan astuntaa.

212. Kiitos hoivasta lapsuuden,
rakkaudesta, min annoit meille,
ohjaten askelta hyvän teille.
Annoit eestämme parhaintas,
Siunaamme, isä, sun muistoas.

213. Suven tuuilta pyydämme hiljaa,
te lauhasti puhaltakaa,
kun kuljette yli sen kummun,
jossa Isämme uinahtaa.

214. Olit aina niin hyvä ja auttavainen,
oli sydämes jalompi kultaa

215. Oli sulla sydän niin lämmin hellä,
oli siellä paikka meille jokaiselle,
mitään et pyytänyt, kaikkesi annoit
meitä aina muistit ja huolta kannoit.
Kauniit muistot voimaa antaa,
surun raskaan hiljaa kantaa.

216. Vaikka puhdasta kultaa sydän ois,
se kuitenkin uupuu
ja sammuu pois.
Vain muistot ja
rakkaus jäljelle jää.

217. Ikuisuus on hyvin lähellä,
vain sydämen matkan päässä.

218. Tarjosi taivas äidille rauhan,
leppoisan levon ja unen niin lauhan.

219. Mitään pyytänyt et itselles,
kaikki peitti, kärsi rakkautes.

220. Tää olkoon kallein ohje elomme tiellä:
Meitä äiti vartoo taivaassa siellä.

221. Päivänä kauniin kesäisen
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on
surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot rakkaat.

222. Jätit meille muiston valoisan,
niin kauniin, rakkaan ja hyvän.

223. Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

224. Ei kotiimme keväiset kellot soita,
on rakkaamme poissa,
on raunioita

225. Emme unohda muistoas kaunista, hyvää,
viime leposi olkoon rauhaisaa syvää.

226. Tuolle puolen rannan
Äidin hyvän kannan
- ikikirkkauteen

Äkillinen kuolema

227. Koskaan ei tiedä,
onko aikaa paljon vai vähän.
Yhtäkkiä vain huomaa,
se päättyi tähän.
Kun sammui sydän läheisen,
on aika surun hiljaisen.

228. Kun iäisyyden kutsu soi,
ei ihmiskäsi mitään voi.
On lähdön hetki salainen,
vain Luoja yksin tietää sen.

229. On tiedossa yksin Korkeimman,
miten pitkä on taival vaeltajan.

230. Käsissä elon Herran päivämme määrä on.

231. Ei tunne tietänsä ihminen,
elo on kuin haihtuva hetkinen.

232. Jokainen lähtö voi olla viimeinen,
jokainen hyvästijättö ikuinen.

233. Miks nyt, miks ei myöhempään,
sen luoja tietää yksinään.

234. Suru soittaa mielen
mustin koskettimin.

235. Päämme nyt painuu
ja sydän on hiljaa,
me nöyryimme eessä Luojan.

236. Luoja päättää päivistämme,
tietää, tuntee elämämme.
Antaa rauhan, levon suo,
jokaisen hän kutsuu luo.

237. On kädessä kulku kohtalon.
Tahtosi, Isä, tapahtukoon.

238. Niin lyhyt oli sinulle elämän tie,
ei katso tuoni, kenet se vie,
se oli määräys Korkeimmalta,
vaikka se tuntui niin katkeralta.

239. Herra opeta meitä tahtoosi tyytymään.

240. Elämäntanssiaisissa
viimeiseen valssiin
vie kuolema.

241. Tärkeämpää on se,
että ihminen eli kuin se
että hän kuoli.

242. Ihmisen elinpäivät ovat
niin kuin ruoho
kun tuuli käy hänen ylitseen
ei häntä enää ole.

243. Suru asuu sydämissämme
onnelliset muistot elävät mielissämme.

244. Mitä tummempi taivas,
sitä kirkkaammat tähdet.
Mitä suurempi suru,
sitä lähempänä Jumalaa.

245. Usein elon vainioilla
iltakello lyö,
usein lyö se silloinkin,
kun kesken jääpi työ.

246. Kuinka lyhyt elämä olla voi,
mutta muisto ikuisuuden kestää.

247. Kuka uskoa vois,
tuli vuorosi sun lähteä pois.
Soi kutsu taivaan niin yllättäen
sen edessä nöyryimme vaieten.

248. Kaikki alkaa pienestä,
kasvaa ja tulee suureksi;
vain murhe, joka syntyy suurena,
pienenee ja hiljenee ajan myötä.

249. Hiljaa sulle hauta luodaan,
hiljaa sinne lasketaan,
hiljaa sitten hautakumpu
kyynelillä kastetaan.

250. Nopea on lento pääskysen,
nopeampi lento hetkien.
Vasta kevät on,
kun jo syksyn tuntee ihminen.

251. Luonto on antanut
meille lyhyen elämän,
mutta hyvin käytetyn elämän
muisto on ikuinen.

252. Tuhkasta nousee aamu, kyynelistä uusi päivä.

Puolisolle

253. Lepää rauhassa puoliso hellä,
suru raskas on sydämellä.

254. Me kuljimme yhteistä taivalta,
pienen kappaleen maista matkaa.
Sinä saavutit sataman rauhaisan,
minä yksin saan tietäni jatkaa.

255. Minä rakkaani kohtasin
elon tuulien tuiveroissa.
Nyt yksin taas taivallan polkuain,
on rakas viereltä poissa.

256. Olit puoliso jalo ja parhain,
minkä ihminen matkalleen saa,
kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain,
mikä kalleinta ois' omistaa.

257. Ei käynyt niin kuin luulin,
elon polkumme erkani jo,
eron kellojen soivan kuulin,
meni pilveen aurinko.

258. Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kaunis kuin kaunehin satu.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä on
ja kaipaus sammumaton.

259. Paikkasi on tyhjä
- kaipaus suuri ja rajaton

260. Elon polkuja kulkeissain,
sua muistelen rakastain.

261. Unen purppurasiltaa pitkin tule
kun kaipuu on lohduton,
pidä kädestä kiinni sillois,
kun minulla vaikeinta on.
- Ja luokses' kun tulen – milloin?
ole minua vastassa silloin.

262. Polkua mennyttä katselen,
sidon muistojen kukista seppeleen.
Siihen kukat niin ilon kuin murheenkin,
polun varrelta poimin,
jota kuljettiin.

263. Rakkaus on suurin,
se ei sanoihin eikä kyyneliin mahdu.

264. Jäi jälkeen piha hiljainen,
sen polut ja pensaat lintuineen.
Ei poluilla enää kulkijaa,
vain muistot siellä asustaa.

265. Kauniit olivat onnemme päivät,

kauniit muistot jäljelle jäivät.

266. Näkemiin,
me tapaamme kerran
käsi kädessä luona
Taivaan Herran.

267. On raskasta luopua rakkaimmastaan,
vaikka tietääkin: hetkeksi ainoastaan.

268. On rakkahin riistetty rinnaltain pois,
mikä tuska enää suurempi ois.

Sairaalle

269. Sydän uupunut levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai

270. Niin väsyneenä loppumatkan kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmät suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton,
mutt' tiedämme - sun hyvä olla on.

271. Loppui tuska, tuli rauha,
uni kaunis ikuinen.

272. Ei auttanut apu ihmisten
ei rakkaus, rukous läheisten.
Olit toivossa päästä viel' kotihin kerran,
mutt' matkasi johti luo taivahan Herran.

273. Soitteli tuuli jo kauan meille
surun viestiä hiljalleen,
katseli aikaa elämän Herra,
kutsui pois sairaan ja väsyneen.

274. Poissa on tuskat, ohi on arki ja työ,
vain lempeät mainingit rantaan lyö -
Isän kotiin matkaaja palaa.

275. Siellä on polut tasaiset astua.
Siellä ei silmät voi kyyneliin kostua.
Siellä on vihreät kunnaat ja lehdot.
Siellä on pehmeät nukkua kehdot.

276. Sinun luonasi on väsyneen hyvä olla.

277. On tuska, sairaus, kyneleet nää,
sun kohdaltas ohi kaikki tää.

Nyt aurinko kirkas ja lämpöinen
on paistava sulle ikuinen.

278. Kun vielä paloivat joulun valot maan,
sinä muutit juhlaan suurempaan,
ovet aukeni kirkkaan uuden maan,
sen rannoille koskaan ei myrskyt lyö,
on poissa sairaus, tuska ja työ.

279. Aamun tullen sydän sammui.
Loppui vaivat maalliset.
Kauniit muistot meille jäivät.
Suru suuri sanaton.

280. Hiljeni askel elontielle
uuvuit kun sairaus voimasi vei.
Nukkuos rauhassa kauneinta unta
muistosi koskaan unhoitu ei.

281. Kiitos ja siunaus hiljainen myötä
matkalle, jossa ei tuskaa, ei yötä.

282. Hän kotona on, uusi elämä siellä,
me viivymme hetkisen itkujen tiellä.

283. Hiljaisuuden rannalla
vallitsee suuri vapaus.

284. Kun tuskien jälkeen levon saa,
se lepo on työntä ja rauhaisaa.

285. Hiljaa Herran hetki koitti, taukos tuska, armo voitti

Ystävälle

286. Hyvän, iloisen ihmisen muisto,
miten mieltä se lämmittää,
miten aina sen soinnusta sieluun
sävel kirkas soimahan jää.

287. Ei hyvästijättö ole tää,
et pois ole mennyt,
vaikka emme sua nää.
Olet tuskamme, onnemme jakanut ain',
siksi sanomme kuten ennenkin vain:
"Hyvää matkaa!"

288. Aurinko laskee, jo pitenee varjot,
aika on eron ja jäähyväisten.

Poissa on ystävä kallehin...
Kari Rydman

289. Rakas ystävä
ei koskaan kuole.
Hän elää ajatuksissamme,
sydämissämme, muistoissamme.

290. Jokaisessa poisnukkuneessa ystävässä
me kadotamme osan itsestämme,
usein juuri parhaan osan.

291. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo;
Ja sinä kuulet sen huminan,
Mutta et tiedä, mistä se tulee
Ja minne se menee. Joh. 3:8

Vanhukselle

292. Siell` kaunis kannel soi,
veisaamme virttä uutta.

293. Päättyi pitkä kaari elon,
väsynyt on saanut levon.
Nuku unta rauhaisaa.

294. Oi Herra, jos mä matkamies maan
lopulla matkaa nähdä sun saan.

295. Katsoi Herra ajan täyttyneen,
kutsui luokseen väsyneen.

296. Uupunut matkaaja
rannalta himmeän maan
astui aurinkolaivaan
suureen valkeaan.

297. Hiljaa voimat uupui,
lähdön hetki läheni.
Väistyi vaiva, tuli rauha,
uni, kaunis, ikuinen.

298. Kun luojamme niittää kypsää viljaa
ja noutaa matkaajan väsyneen,
kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa,
oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

299. Ihana on väsyä viimeisen kerran,
nukkua sylihin taivaan Herran.

300. Ota syliis', olen loppuun väsynyt,
ota syliis',
en muuta pyydä nyt.
Ota hiljaa kämmenelles' Jumala,
niin hyvä väsyneen on siihen nukkua.

301. Palaa aikansa liekki elämän,
hehkuu hiillos,
hiljaa hiipuu
- sammuu pois.

302. Elon päivä iltaan kallistuu,
sato kypsä maahan painautuu,
taipuu täysinäinen tähkäpää,
työ ja muistot aina jälkeen jää.

303. Vaan sitten, ehtoon suussa,
kun sauna savuaa,
visertää lintu puussa
ja laine nukahtaa.
Mä työnnän airot veteen
ja soudan verkalleen
taivaan valkamaan.

304. Väsymys tuli kuin hiipien hiljaa
vei voimat ja unen antoi.
Se taittoi sukumme vanhinta viljaa
pois rakkaamme luokseen kantoi.

305. Ei kuolema ole arvoitus,
joka kerran ratkeaa.
Se on ihmisen ihana oikeus
taipaleensa tehtyään nukahtaa

306. Nyt iltakello lyö ja
päättyi pitkä päivätyö.
Lepoon hyvään suloiseen,
Herra kutsui väsyneen.

307. Hiljaa saapui lempeä yö,
taukosi tuska, taukosi työ,
sydän uupunut levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

308. Hauras hellä ihmissydän
uupui mielin väsynein
antoi hyvä päivä tietä
kantoi kotiin eksyneen.

309. Ajan parhaan
Hyvä Paimen ties,
Pääsi lepoon
väsynyt matkamies.

310. Helppo on maata
päivätyön tehneen,
rauha on palkka
raatajan parhain.

311. Hiljeni askel, sydän uupui.
Herramme näki ja luokseen kutsui.

312. Siell' kukkia täynnä on maa,
sydän väsynyt levätä saa.
Kevyt kulkea on, ei ahdistista siellä
ei tuskaa tunneta taivaan tiellä.

313. Kahteen suuntaan kulkee tie,
jostain pois ja jotain kohti vie.

314. Kun aamu saapui, niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämässä nukkuneen.

315. Hiljaa tarttui käsi Herran
käteen väsyneen,
hiljaa siirtyi sielu
lepoon ijäiseen.

316. Vei kotiin Herra jo uupuneen,
elon pitkän kulkea antoi.
Otti syliinsä vanhan ja väsyneen,
hänet rauhan rantahan kantoi.

317. Rauha uneen uupuneelle,
matkan määrään saapuneelle.

318. Takana elämän tuulet,
eessä rauha – iäisyys.

319. Rannalle himmeän lahden
aurinko laskenut on.
Kutsu jo soi iltahuudon,
taakka laskettu on.

320. Kaunis on kuunnella

kutsua Luojan,
nukkua pois, kun jo uupunut on.
321. Kauniina nauhana vuosien päivät
helmenä jokainen muistoksi jäivät.
Elämän päivien ketju on kallis,
helmist' ei yhdenkään kadota sallis.

322. Niin lyhyt askel
ajasta ikuisuuteen,
niin kapea raja,
välillä taivaan ja maan.

323. Kun kerran viimeisen suljen
nämä silmäni unista maan,
yhä ylemmäs silloinko kuljen,
yhä kauemmas nähdäkö saan.
Yrjö Jylhä

324. Ilta on tullut, Luojadi,
Armias ole suojani.

325. Kaikki elon siteet kerran katkeaa,
muistojen kauniit kiteet ainiaaksi jää.

326. Kun pitkän elämän elää saa
voi rauhassa uneen nukahtaa.
Kun kaikki on valmista,
tehty työ
on edessä rauhaisa yö.

327. Väsynyt sydän levon sai -
valkeni ikuinen sunnuntai.

328. Hiljeni askel elossa ehtoon,
väsynyt sydän levon sai.

329. On siellä ikuinen kesän maa
sydän uupunut levätä saa.

330. Jäi jälkeesi kaipuu -
jäi sanaton suru.

331. Luoja kauan valmisti viljaa
vuosi vuodelta verkalleen.
Nyt enkelit kypsän lyhteen
vei elämän Herralleen.

332. Herra on antanut meille elämän,
Hänen kädessään on myös

lähtömme hetki.

333. Elo mainen kun iltaan raukes,
oli tyyntä ja rauhaista niin.
Joku portti vaan hiljaa aukes
ja se iäksi suljettiin.

334. Ylitse elämän,
ohi kuoleman rajan,
Jumala vienyt on vaeltajan.

335. Viheriäisille niityille
Hän vie minut lepäämään. Ps.23:2

336. Hiljennyt on sydän kallis,
sammunut on katse hyvä,
lepää käsi apuun valmis,
meille jää vain suru syvä.

337. Herra, annoit uupuneelle parhaimpasi
annoit hänelle rauhan rauhastasi.

338. Kotiin valkeaan uuteen
viimeinen venhe vie.
Lempeään hiljaisuuteen
päättyy kulkijan tie.

339. Murtuu elon siteet,
kaikki häviää.
Muiston kauniit kiteet
vain pysyviksi jää.

340. Emme unohda muistoas kaunista, hyvää,
viime leposi olkoon rauhaisaa, syvää.

341. Täyttyi määrä päivien,
joutui päivä iltaan.
Kääntyi katse
taivaan kaarisiltaan.

342. Kätes voimakas turvaksi anna,
kun uuvun, niin nosta ja kannan,
ikirauhaan kerran vie.

343. On päivä päättynyt,
on tullut ilta,
on pursi irronnut
maan laiturilta,
ja saapunut se on

rauhan satamaan.

345. Oi Taivaan Isä rakkahin
lepo lempeä hänelle anna.
Käsivarsin hellin ja turvallis
ikirauhaan luoksesi kannan.

346. Elonpäivä jo iltaan ehti
pois painui se verkalleen.
Elon kirjan viimeinen lehti
näin kääntyi hiljalleen.

347. Hyvä on nukkua lepoon, rauhaan.
Siirtyä rantaan tyyneen, lauhaan,
kun ilta pilvet jo ruskottaa.

348. Suo lempeä ilta,
yö rauhaisa suo.
Ja tähtien silta
yön ylitse luo.

349. Näin Taivaan Isä päätti sen
sydämen lyönnin viimeisen.
Hän kotiin kutsui väsyneen
onneen ja rauhaan iäiseen.

350. Ota hellästi syliisi
ja taivaaseen kannan,
ruusuilla peittele
ja levätä anna.

351. On lempeä levon maa,
unen kaarisilta sinne johdattaa.

352. Levon hetki on tullut,
Taivas sinut syliinsä sulkenut.

353. Suo surun hiljaa muuttua
kauniiksi muistoksi.